

Anthony Kiedis

met Larry Sloman

Scar Tissue

Inleiding

Ik zit in de woonkamer van mijn huis in de heuvels van Hollywood. Het is een heldere, frisse januaridag en vanaf de bank, kan ik de prachtige, uitgestrekte San Fernando Valley zien. Toen ik jonger was, was ik het eens met de behoudzuchtige mening van iedereen die aan de Hollywood-kant van de heuvels woonde dat de Valley een plek was waar de verliezers, die het in Hollywood niet hadden gemaakt, naartoe gingen om er te verdwijnen. Maar hoe langer ik hier woon, hoe meer ik de Valley ben gaan waarderen als de rustiger en meer bezielde kant van de Los Angeles-ervaring. Nu kan ik niet wachten om wakker te worden en uit te kijken over deze majestueuze bergen met hun besneeuwde toppen.

Maar de voordeurbel onderbreekt mijn gemijmer. Een paar minuten later komt een jonge vrouw de woonkamer binnen, met een luxe leren koffertje in haar hand. Ze doet het open en stalt haar instrumentarium uit. Als ze klaar is met de voorbereidingen doet ze een paar latex handschoenen aan en gaat naast me op de bank zitten.

Haar mooi gevormde, grote glazen injectiespuit is handgemaakt in Italië. Hieraan is een plastic buisje bevestigd waar een microfilter in zit, zodat geen enkele onzuiverheid mijn bloedbaan kan binnendringen. De naald is een splinternieuwe, volledig gesteriliseerde, microscopisch dunne naald.

Vandaag is mijn vriendin haar gebruikelijke tourniquet vergeten mee te nemen, daarom trekt ze een van haar visgraatkousen uit en bindt hiermee mijn rechterarm af. Ze dept de huid die over de gespannen ader ligt met een watje met alcohol en steekt de naald in de ader. Mijn bloed kolkt het buisje in en dan drukt ze langzaam de inhoud van de injectiespuit mijn bloedbaan in.

Onmiddellijk voel ik het vertrouwd gewicht midden op mijn borst; daarom ga ik rustig liggen en ontspan me. Vroeger injecteer-

de ze me vier keer tijdens elke sessie, maar nu is dat al teruggebracht tot twee keer. Nadat ze de spuit weer heeft gevuld en me de tweede lading heeft gegeven, trekt ze de naald terug, pakt een steriel propje watten en drukt hiermee ten minste een minuut op het prikplekje. Hierdoor zal er geen bloeduitstorting of wondje op mijn arm ontstaan. Er zijn nog nooit sporen van haar behandeling op mij achtergebleven. Ten slotte pakt ze een stukje pleister en hiermee plakt ze het propje katoen op mijn arm.

Daarna gaan we zitten en praten we over soberheid.

Drie jaar geleden had er China White-heroïne in die spuit kunnen zitten. Jarenlang heb ik spuiten gevuld en mezelf geïnjecteerd met cocaïne, speed, Black Tar-heroïne, Perzische heroïne en zelfs een keer LSD. Maar tegenwoordig krijg ik mijn injecties van een mooie verpleegkundige die Sat Hari heet. En de substantie die ze in mijn bloedbaan injecteert, is ozon, een heerlijk ruikend gas dat al jaren in Europa wordt gebruikt om allerlei kwalen te behandelen, van hartaanvallen tot kanker.

Ik neem ozon intraveneus, omdat ik ergens tijdens het experimenteren met drugs hepatitis C heb opgelopen. Toen ik ontdekte dat ik dat had, begin jaren '90, zocht ik zoveel mogelijk informatie over dit onderwerp op en ontdekte een kruidenkuur die mijn lever zou zuiveren en de hepatitis zou verdelgen. En het werkte. Mijn arts was verbijsterd toen mijn tweede bloedtest negatief uitviel. Het ozon is dus een preventief middel dat ervoor zorgt dat die ellendige hepatitis C wegblijft.

Het heeft me jaren en jaren van ondervinding, zelfbeschouwing en inzicht gekost om op het punt te komen waar ik nu ben: nu kan ik een naald in mijn arm steken om de giftige stoffen uit mijn lichaam te verwijderen in plaats van ze er in te stoppen. Toch heb ik geen spijt van mijn jeugdige onbezonnenheid. Het grootste deel van mijn leven heb ik gezocht naar de snelle shot en het opperste genot. Ik heb samen met Mexicaanse bendeleden drugs ingespoten onder snelwegviaducten, maar ook heb ik drugs gebruikt in hotelsuites die duizend dollar per dag kostten. Nu drink ik water met vitaminen erin en heb een voorkeur voor wilde in plaats van gekweekte zalm.

De laatste twintig jaar ben ik in staat om mijn liefde voor muziek en schrijven te kanaliseren, en mee te varen in het universele kielzog van creativiteit en spiritualiteit, terwijl ik samen met mijn – huidige en vroegere – broeders onze unieke geluidsmix schrijf en ten gehore breng, in de Red Hot Chili Peppers.

Dit is mijn verslag van die tijd, maar het is ook het verhaal van een knul die in Grand Rapids, Michigan, is geboren, naar Hollywood is getrokken en meer heeft gekregen dan hij uiteindelijk bleek aan te kunnen. Dit is mijn verhaal, inclusief *scar tissue*.

1

‘Ik, ik kom uit Michigan’

Ik had drie dagen achter elkaar coke gespoten, samen met mijn Mexicaanse drugsdealer Mario, toen me opeens het optreden in Arizona te binnen schoot. Op dat moment was van mijn band, de Red Hot Chili Peppers, één album verschenen. We stonden op het punt om naar Michigan te gaan voor de opnamen van ons tweede album, maar eerst had onze manager, Lindy, ons een optreden bezorgd in een *steakhouse disco* in Arizona. De organisator was een fan van ons en hij zou ons meer gaan betalen dan we verdienden. We hadden het geld nodig, dus hadden we toegezegd dat we zouden komen spelen.

Helaas was ik nu een wrak. Dat was meestal het geval wanneer ik naar het centrum ging en met Mario optrok. Mario was een bijzonder mens, een tengere, taaie en sluwe Mexicaan die er uitzag als een iets grotere, sterkere versie van Gandhi. Hij droeg een grote bril, waardoor hij er niet erg gevaarlijk of imposant uitzag, maar altijd als we aan de coke of de heroïne waren, bekende hij dingen als: ‘Ik heb iemand pijn moeten doen. Ik ben in dienst van de Mexicaanse maffia. Dan krijg ik zo’n telefoontje en wil de details helemaal niet weten; ik doe alleen maar mijn werk, schakel iemand uit en krijg mijn geld.’ Je was er nooit zeker van of hij de waarheid sprak.

Mario woonde in een oud, stenen flatgebouw van acht verdiepingen. Hij deelde zijn smerige appartement met zijn oude moeder die altijd in een hoekje van zijn kleine woonkamer zonder iets te zeggen naar Mexicaanse soaps zat te kijken. Af en toe maakten ze even driftig ruzie in het Spaans en dan vroeg ik hem of we daar wel drugs zouden nemen. Op zijn keukentafel lag altijd een enorme hoeveelheid drugs en injectiespuiten en lepels en tourniquets. ‘Maak je niet druk. Ze kan niks zien en niks horen; ze weet echt niet

wat we doen,' verzekerde hij me dan. En dus nam ik speedballs, terwijl dat oude vrouwtje in de kamer ernaast zat.

Mario was geen gewoon drugsdealtje, maar meer een soort tussenpersoon voor de grote jongens, de straatdealers; daardoor kreeg je een onwaarschijnlijke kwaliteit die je echter wel met hem moest delen. En dat waren we die dag in zijn keukentje aan het doen. Mario's broer was net uit de gevangenis ontslagen en was bij ons; hij zat op de vloer en schreeuwde elke keer als hij probeerde een goede ader in zijn been te vinden en dat mislukte. Dat was de eerste keer dat ik iemand zag die geen enkele goede ader meer in zijn armen had en daarom gedwongen was zich in zijn been te prikken.

Dit deden we dagen achter elkaar en op een bepaald moment waren we zelfs aan het bedelen om coke te kunnen kopen. Maar nu was het half vijf 's ochtends en ik realiseerde me dat we die avond moesten optreden. 'Weet je, ik moet wat dope kopen, want ik moet vandaag naar Arizona rijden en voel me niet lekker,' zei ik.

Mario en ik kropen dus in mijn kleine oude Studebaker Lark en reden naar een enger, donkerder, minder vriendelijk deel van het getto in het centrum dan waar we al waren, omdat we verwachtten dat de prijzen daar het best zouden zijn. We parkeerden de auto en liepen vervolgens een stukje tot we bij een vervallen oud gebouw waren aangekomen.

'Geloof me, daar wil je niet naar binnen,' zei Mario. 'Daarbinnen kan van alles gebeuren en dan bedoel ik geen leuke dingen. Geef me je geld maar, dan zal ik het spul wel halen.'

Een deel van mij dacht: 'Jezus Christus, ik zit er nu echt niet op te wachten om verneukt te worden. Dat heeft hij nog nooit gedaan, maar toch vertrouw ik hem voor geen cent.' Maar het andere, sterkere deel van mij wilde alleen maar die heroïne; daarom pakte ik de laatste veertig dollar die ik had bewaard en gaf ze aan hem. Hij ging het gebouw binnen.

Ik had al zo veel dagen achter elkaar coke gespoten dat ik aan het hallucineren was, in een vreemd schemergebied tussen wakker zijn en slapen. Het enige waar ik aan kon denken was dat hij nu echt met mijn drugs dat gebouw uit moest komen. Ik trok mijn geliefde bezit uit, mijn oude leren jas. Jaren daarvoor hadden Flea en ik al ons geld uitgegeven aan deze twee identieke leren jassen en ik woonde gewoon in die jas. Hierin verstopte ik mijn geld en mijn sleutels en, in een handig geheim zakje, mijn spuiten.

Nu was ik zo kapot en rillerig dat ik gewoon op de stoep ging zit-

ten en mijn jas als een deken over mijn borst en schouders trok.

‘Kom nou, Mario, schiet op. Je moet nu naar beneden komen,’ herhaalde ik, als een mantra. Ik beeldde me in dat hij het gebouw uitkwam met een veel energieker loopje, waardoor hij van die slome, in elkaar gedoken vent was veranderd in een opgewekte, ontspannen, ‘klaar voor actie’-vent.

Ik had net even mijn ogen gesloten toen ik merkte dat er een schaduw op me viel. Ik keek over mijn schouder en zag een hulkachtige, grote, gek uitziende Mexicaanse indiaan op me afkomen met een ongelooflijk grote ‘ik knip je kop van je romp’-schaar in zijn handen. Hij haalde al uit naar mijn rug en dus boog ik zover als ik kon naar voren om zijn aanval te ontwijken. Maar toen sprong er opeens een magere, kleine, dolgedraaide Mexicaanse klootzak op me af met een gevaarlijk uitziende stiletto.

Ik besloot onmiddellijk dat ik niet door die grote vent in mijn rug gepakt wilde worden; ik wilde liever de strijd aangaan met die engerd die voor me stond. Het gebeurde allemaal heel snel, maar als je met de dood voor ogen staat, schakel je automatisch over in die stand waarin alles vertraagd lijkt te gebeuren. Ik sprong dus overeind en viel de magere vent aan met mijn jas voor me uit. Ik gooide mijn jas over hem heen en smoorde zijn aanval; toen liet ik de jas vallen en ging er als een bezetene vandoor.

Ik rende en bleef rennen en stopte niet voordat ik bij mijn auto was. Toen realiseerde ik me echter dat ik de sleutels niet had. Ik had geen sleutels, geen jas, geen geld, geen spuiten en, en dat was het ergste van alles, geen drugs. En Mario was niet iemand die me zou gaan zoeken. Daarom liep ik terug naar zijn huis, maar helaas. De zon was inmiddels opgekomen en we zouden binnen een uur naar Arizona moeten vertrekken. Ik liep naar een telefooncel, vond wat kleingeld en belde Lindy.

‘Lindy, ik sta op de kruising van Seventh Avenue en Alvarado, en ik heb al een hele tijd niet geslapen. Mijn auto staat hier wel, maar ik heb de sleutels niet. Kun je me onderweg naar Arizona oppikken?’

Hij was wel gewend aan deze wanhopige Anthony-telefoontjes. Een uur later kwam onze blauwe bestelbus dan ook de hoek om met daarin onze installatie en de andere jongens. Er klom een verwarde, trieste, uitgeputte, vieze passagier naar binnen. De rest van de band negeerde me compleet; daarom ging ik languit onder de banken liggen, legde mijn hoofd op de verhoging tussen de beide

voorstoelen en was meteen helemaal van de wereld. Uren later werd ik badend in het zweet wakker, omdat ik boven op de motorkap lag en het zeker 45 graden was. Maar ik voelde me geweldig. Flea en ik deelden wat LSD en daarna hebben we dat steakhouse op stelten gezet.

De meeste mensen zien het moment van bevruchting alleen maar als een biologisch gebeuren. Maar volgens mij is het wel duidelijk dat een ziel zijn ouders op een bepaalde manier uitkiest. En wel omdat deze potentiële ouders bepaalde karaktereigenschappen en waarden bezitten die het kind-in-wording gedurende zijn of haar leven moet overnemen. Dus al drieëntwintig jaar voordat ik op de hoek van Seventh Avenue en Alvarado stond, had ik al ingezien dat John Michael Kiedis en Peggy Nobel twee prachtige mensen – weliswaar met problemen – waren die de perfecte ouders voor me zouden zijn. Mijn vaders excentriciteit en creativiteit en zijn afkeer van de gevestigde orde, gecombineerd met mijn moeders allesomvattende liefde en warmte en haar koppige vasthoudendheid, waren eigenschappen die voor mij perfect waren. Dus werd ik, al dan niet uit eigen keuze, op 3 februari 1962 verwekt op een vreselijk koude nacht waarin het sneeuwde, in een huisje boven op een heuvel in Grand Rapids, Michigan.

In feite waren mijn beide ouders rebellen, elk op zijn of haar eigen manier. De familie van mijn vader was begin 1900 vanuit Litouwen naar Michigan gemigreerd. Anton Kiedis, mijn overgrootvader, was een kleine, gedrongen, norse man die zijn gezin met ijzeren vuist leidde. In 1914 werd zijn vijfde kind geboren, mijn grootvader, John Alden Kiedis. Toen verhuisde het gezin naar Grand Rapids, waar John naar school ging. Hij had aanleg voor muziek en als tiener wilde hij een Bing Crosby-achtige liedjeszanger worden. Als beginnend auteur schreef hij ook heel goede korte verhalen. In het gezin waarin mijn grootvader opgroeide, mocht niet worden gedronken, gerookt of gevloekt. Hij heeft het nooit moeilijk gevonden zich aan deze strenge levenswijze te conformeren.

Op een bepaald moment ontmoette hij een mooie vrouw, Molly Vanderveen, een mengelmoes van Engelse, Ierse, Franse en Nederlandse voorouders (en, zoals we nog niet zo lang geleden hebben ontdekt, ook een beetje Mohikaans bloed wat mijn interesse verklaart in de indiaanse cultuur en mijn sterke band met Moeder Aarde). Mijn vader, John Michael Kiedis, werd in 1939 in Grand

Rapids geboren. Vier jaar later scheidden mijn grootouders en ging mijn vader bij zijn vader wonen; deze werkte in een fabriek waar tanks werden geproduceerd.

Een paar jaar later hertrouwde mijn grootvader, waardoor mijn vader en zijn zuster een wat normaler gezinsleven kregen. Maar de heerszucht van John Alden was meer dan mijn vader kon verdragen. Mijn vader moest in de familieonderneming werken (een benzinstation en daarna een drive-in-hamburgertent). Daardoor kon hij niet met zijn vrienden spelen, niet laat opblijven en hoefde zelfs niet eens te denken aan drinken of sigaretten roken. Daarbij kwam ook nog eens dat zijn stiefmoeder, Eileen, een trouwe aanhanger was van de Nederlandse gereformeerde kerk en hem dwong om door de week vijf keer en op zondag drie keer naar de kerk te gaan. Hierdoor werd hij op latere leeftijd een verbitterde tegenstander van het georganiseerde geloof.

Toen hij veertien jaar was, liep hij weg, sprong op de bus naar Milwaukee en bracht daar het grootste deel van de tijd door met stiekem de bioscoop binnenglippen en gratis bier drinken in brouwerijen. Na een tijdje ging hij terug naar Grand Rapids. Daar ging hij naar de junior high-school (eerste twee jaar van de middelbare school) waar hij Scott St. John ontmoette, een knappe, losbandige nietsnut die mijn vader liet kennismaken met een leven vol kleine criminaliteit. Elke keer als ik naar de verhalen van hun heldendaden moest luisteren, werd ik er moedeloos van omdat ze helemaal geen succes hadden. Op een keer gingen ze naar een strand in de buurt, trokken al hun kleren uit op hun boxershirts na om niet op te vallen en jatten toen iemands onbewaakte portefeuille. Toch was er ten minste één iemand getuige van hun misdaad. Daarom werd er onmiddellijk een opsporingsbericht op het strand opgehangen: men was op zoek naar twee jongens met een boxershirt aan. Ze werden gepakt en brachten de hele zomer in de cel door.

In dezelfde periode waarin Jack, zoals hij toen werd genoemd, en Scott Grand Rapids en omgeving onveilig maakten, leidde Peggy Nobel zo te zien een conventioneel leven. Mijn moeder was de jongste van vijf kinderen en was de belichaming van het liefje uit het Midden-Westen: klein, met bruin haar en heel schattig. Zij en haar vader, die bij Michigan Bell werkte, hadden een nauwe band met elkaar. Ze omschreef hem altijd als een schat van een man: prachtig, liefdevol, aardig en grappig. Peggy en haar moeder hadden niet zo'n nauwe band. Haar moeder, weliswaar een briljante en

onafhankelijke vrouw, verkoos een leven als directiesecretaresse boven een opleiding; daardoor was ze waarschijnlijk enigszins verbitterd geworden. En omdat zij de onbuigzame handhaver was van de tucht binnen het gezin, had ze regelmatig ruzie met mijn moeder die rebels was en daardoor af en toe onconventioneel gedrag vertoonde. Mijn moeder was helemaal gek van zwarte muziek; ze luisterde vrijwel alleen maar naar James Brown en naar de muziek van Motown. Daarnaast was ze helemaal gek van de steratleet die op junior high bij haar in de klas zat, maar die toevallig zwart was. En dat was in 1958 in het Midden-Westen een nogal onacceptabele romance.

Toen kwam Jack Kiedis, net weer terug in Grand Rapids na een verblijf in de gevangenis vanwege een inbraak in Ohio. Zijn maatje Scott zat nog in de gevangenis van Kent County vanwege iets wat hij in zijn eentje had uitgespookt. Daarom ging mijn vader op een avond in mei 1960 alleen naar een feestje in East Grand Rapids. Hij was net de boel aan het verkennen toen hij een hal inkeek en heel even een kleine, donkerharige engel zag die mocassins met witte franje droeg. Hij was meteen smoorverliefd, duwde de mensen opzij en haastte zich naar de plek waar hij haar had gezien, maar ze was verdwenen. De hele verdere avond probeerde hij haar te vinden, maar was toch blij dat hij in elk geval haar naam te weten was gekomen. Een paar avonden daarna verscheen Jack bij Peggy aan de deur, gekleed in een sportjasje en een gestreken spijkerbroek, met een grote bos bloemen in de hand. Ze spraken af samen naar de film te gaan. Twee maanden later – nadat ze toestemming van haar ouders hadden gekregen – trouwde de zeventienjarige Peggy met de twintigjarige Jack, één dag voordat haar ouders vijfentwintig jaar getrouwd waren. Scott St. John was hun getuige. Zes weken later overleed Peggy's vader aan complicaties van zijn suikerziekte. En een paar weken daarna begon mijn vader mijn moeder te bedriegen.

Aan het einde van dat jaar lukte het Jack om toestemming van Peggy te krijgen om, samen met zijn vriend John Reaser, in hun splinternieuwe blauwe Austin Healy naar Hollywood te rijden. Reaser wilde Annette Funicello ontmoeten en mijn vader wilde ontdekt worden en filmster worden. Maar wat hij vooral wilde, was niet meer aan mijn moeder vastzitten. Na een paar maanden vol tegenspoed vestigden de twee vrienden zich in San Diego, tot mijn vader te horen kreeg dat mijn moeder in Grand Rapids omgang had met

een man die een aap bezat. Waanzinnig jaloers reed hij met 160 kilometer per uur, zonder te stoppen, naar haar toe en trok weer bij haar in. Het bleek een onschuldige vriendschap te zijn tussen mijn moeder en de eigenaar van de aap. Na een paar weken was mijn vader ervan overtuigd dat hij een enorme vergissing had gemaakt en verhuisde weer naar Californië. Het jaar daarop leefden mijn ouders gescheiden van elkaar of bij elkaar, soms in Californië en dan weer in Michigan. Een van die verzoeningen leidde tot een zware bustocht van het zonnige Californië naar het ijzige Michigan. De volgende dag werd ik verwekt.

Ik ben in het St.-Mary's ziekenhuis in Grand Rapids geboren, op 1 november 1962 om vijf uur 's ochtends. Ik woog bijna 7,5 pond en was 53 centimeter lang. Bijna was ik een Halloween-baby geweest, maar het feit dat ik op 1 november ben geboren, vind ik veel specialer. In de numerologie is het getal 1 zo'n sterk getal, dat het feit dat je drie enen op rij hebt wel een heel goed begin van je leven vormt. Mijn moeder wilde me naar mijn vader vernoemen, waardoor ik John Kiedis III zou zijn geworden, maar mijn vader dacht eerder aan Clark Gable Kiedis of Courage Kiedis. Uiteindelijk werden ze het eens over Anthony Kiedis, een eerbetoon aan mijn overgrootvader. Maar ik werd meteen al Tony genoemd.

Ik verliet het ziekenhuis en ging bij mijn vader, mijn moeder en hun hond Panzer wonen in hun nieuwe huisje op het platteland van Grand Rapids. Maar al na een paar weken wilde mijn vader weer aan de zwier; hij vond het daar veel te eenzaam. In januari 1963 besloot mijn grootvader John Kiedis om zijn hele gezin uit hun vertrouwde omgeving weg te rukken en naar een warmer oord te verhuizen, naar Palm Beach in Florida. Hij verkocht daarom zijn zaak, pakte de vrachtwagen in en nam zijn vrouw, zijn zes kinderen plus mijn moeder en mij mee. Ik kan me het leven in Florida niet herinneren, maar volgens mijn moeder was het een fijne tijd zodra we onder het bazige juk van de Kiedis-familie uit waren. Nadat mijn moeder een tijdje in een wasserij had gewerkt en voldoende geld had gespaard, vond ze een appartementje boven een slijterij in West Palm Beach en daar gingen we wonen. Toen ze van opa Kiedis een rekening kreeg voor twee maanden huur, schreef ze hem: 'Ik heb je rekening aan je zoon doorgestuurd. Ik hoop dat je snel wat van hem hoort.' Toen werkte mijn moeder bij Honeywell en verdiende 65 dollar per week; één weekloon ging op aan de huur. Ik was overdag op een kinderdagverblijf en dat kostte nog eens tien dollar

per week. Volgens mijn moeder was ik een erg gelukkige baby.

Ondertussen zat mijn vader in zijn eentje in zijn lege huis op het platteland. Toevallig was een van zijn beste vrienden door zijn vrouw in de steek gelaten, en de beide vrienden besloten naar Europa te verhuizen. Mijn vader liet het huis gewoon achter, met de auto nog in de garage, pakte zijn golfclubs in, zijn typemachine en de rest van zijn schamele bezittingen, en voer met het ss France naar Europa. Na een schitterende vaart van vijf dagen en na het veroveren van een jonge Franse vrouw die met een politieagent uit Jersey getrouwd was, vestigden mijn vader en zijn vriend Tom zich in Parijs. Jack had zijn haar laten groeien en voelde zich verbonden met de beatniks op de linkeroever van de Seine. Ze brachten er een paar plezierige maanden door; ze schreven er gedichten en dronken wijn in rokerige cafés, maar toen raakte hun geld op. Daarop liften ze naar Duitsland waar ze bij het leger gingen om gratis met een legerboot naar huis te kunnen komen.

Op de boot zaten ze als haringen in een ton, werden tijdens stormen heen en weer geschud, moesten braaksel ontwijken en opmerkingen verdragen als: 'Hé Jezus, laat je haar eens knippen!' Die tocht naar huis was het ergste wat mijn vader ooit had meegemaakt. Op de een of andere manier haalde hij mijn moeder over om hem weer in huis te nemen. Nadat haar moeder bij een tragisch auto-ongeluk was omgekomen, verhuisden we aan het einde van het jaar 1963 allemaal weer terug naar Michigan. Op dat moment was mijn vader vastbesloten om het voorbeeld van zijn vriend John Reaser te volgen: hij wilde naar de junior high-school, alleen maar tieners halen en een beurs bemachtigen voor een uitstekende universiteit. Dit allemaal om een goede baan te kunnen vinden, waardoor hij beter in staat zou zijn zijn gezin te onderhouden.

En dat was precies wat hij in de twee jaren daarna deed. Hij behaalde zijn diploma en kreeg een aantal beurzen aangeboden. Hij besloot een beurs van de UCLA te accepteren, een filmopleiding te volgen en zijn droom om in Los Angeles te wonen waar te maken. In juli 1965, toen ik drie jaar oud was, verhuisden we naar Californië. Ik heb wat vage herinneringen aan het eerste appartement waarin we met ons drieën woonden. Nog geen jaar later waren mijn ouders alweer uit elkaar, alweer vanwege andere vrouwen. Mijn moeder en ik verhuisden naar een appartement in Ohio Street en ze vond een baan als secretaresse bij een advocatenkantoor. Hoewel ze in de geordende wereld leefde, bleef ze volhouden dat

ze stiekem een hippie was. Ik weet nog dat ze me in het weekend vaak meenam naar Griffith Park naar een nieuwe vorm van sociale expressie, de *Love Ins*. De groene, glooiende heuvels waren dan vol groepjes mensen die picknickten en liefdesliedjes zongen en dansen. Het was erg feestelijk allemaal.

Elke paar weken werd mijn normale routine onderbroken door een speciale traktatie: dan werd ik opgehaald door mijn vader die me meenam op allerlei uitjes. We gingen dan naar het strand en klommen over de rotsen. Dan stak mijn vader zijn zakkam uit en die werd dan door allemaal krabben vastgepakt. En we vingden zeesterren. Die nam ik dan mee naar huis en probeerde ze in huis in leven te houden in een emmer water, maar ze gingen al snel dood waardoor het hele huis vreselijk stonk.

We genoten allemaal van Californië, ieder op onze eigen manier, maar dat gold vooral voor mijn vader. Hij had een creatieve uitbarsting op de UCLA en gebruikte mij als middelpunt van alle films die hij tijdens zijn studie maakte. Omdat hij mijn vader was, registreerde hij mij op een bijzondere manier, en alle films gingen over het winnen van een wedstrijd. De eerste film, *A Boy's Expedition*, was een schitterende bespiegeling over een tweeënhalfjarige die met zijn driewieler rondrijdt, in slow motion valt en op een biljet van een dollar terechtkomt. De rest van de film rijdt ik keihard door het centrum naar de bioscoop, koop stripboeken, ga met de bus en ontmoet mensen, en dat allemaal dankzij die gevonden dollar. Uiteindelijk blijkt het allemaal gefantaseerd te zijn, en stop ik het bankbiljet in mijn zak en rijdt op mijn driewieler het beeld uit.

In 1966 kwam er een einde aan de ontluikende carrière van mijn vader als regisseur, toen hij een leuke serveerster op rolschaatsen leerde kennen die hem kennis liet maken met marihuana. Toen ik een jaar of vier was, waren mijn vader en ik op een van onze uitjes en liepen over de Sunset Strip. Hij bleef opeens stilstaan en blies wat marihuanarook in mijn gezicht. We liepen nog een tijdje door en ik raakte steeds opgewondener. Toen bleef ik staan en vroeg: 'Papa, droom ik?'

'Nee, je bent wakker,' zei hij.

'Oké.' Ik haalde mijn schouders op, klom als een aapje in een verkeerslicht en voelde me een beetje raar.

Toen mijn vader eenmaal aan de marihuana was, begon hij rond te hangen in de muziekclubs die toen onderdeel van de nieuwe scene op de Sunset Strip waren. En als gevolg daarvan zagen we

hem steeds minder vaak. Elke zomer keerden mijn moeder en ik terug naar Grand Rapid om onze familie te bezoeken. Oma Molly en haar man Ted namen me dan mee naar Grand Haven Beach en we hadden het dan allemaal erg naar onze zin. Tijdens ons bezoek in de zomer van 1967 ontmoette mijn moeder Scott St. John in Grand Haven. Nadat ze een tijdje met elkaar waren opgetrokken, overreedde hij haar in december 1967 om met hem mee terug naar Michigan te gaan. Die verhuizing was niet bijzonder traumatisch, maar het feit dat Scott in beeld was gekomen, vond ik wel vervelend. Doordat hij zo chaotisch was, werkte zijn aanwezigheid niet kalmerend of ontspannen. Hij was groot en ruig en kwaadaardig en gemeen, en had zwart vettig haar. Ik wist dat hij in een bar werkte en dat hij regelmatig vocht. Op een keer werd ik 's ochtends heel vroeg wakker en ging naar mijn moeders slaapkamer. Daar lag hij op bed. Zijn gezicht was onherkenbaar; hij had een bloedneus, een kapotte lip en sneden in zijn gezicht. Overal was bloed. Mijn moeder legde ijs op een kant van zijn gezicht, veegde het bloed van de andere kant van zijn gezicht en zei tegen hem dat hij maar beter naar het ziekenhuis kon gaan. En hij reageerde alleen maar bars en geïrriteerd en gemeen. Ik raakte helemaal van slag door de wetenschap dat mijn moeder van deze vent hield. Ik wist wel dat hij met iemand van onze familie bevriend was geweest, maar wist niet dat hij mijn vaders beste vriend was.

Scott had weinig geduld, was snel boos en fysiek gewelddadig. Voor het eerst in mijn leven kreeg ik nogal hardhandige klappen. Op een bepaald moment besloot ik dat ik het label in mijn favoriete blauwe jas niet mooi vond omdat het jeukte. Het was stikdonker in mijn kamer, maar ik wist waar de schaar lag. Ik knipte de label er dus uit, maar later bleek dat ik een groot gat in de jas had geknipt. De dag daarna zag Scott het gat, trok mijn broek naar beneden en gaf me een pak slaag met de achterkant van een haarborstel.

Het was dus een vervelende situatie. We woonden in een erg arm deel van Grand Rapids en ik moest naar een nieuwe kleuterschool. Opeens vond ik leren niet meer belangrijk en werd een klein rotjoch. Ik weet nog dat ik toen ik vijf jaar was op het schoolplein hevig liep te vloeken, en reeg de veertig vloeken die ik kende aan een om mijn nieuwe vrienden te imponeren. Een leraar hoorde me en riep mijn ouders bij zich, waardoor ik het idee kreeg dat de autoriteiten tegen me waren.

Een ander bewijs van mijn emotionele verwarring was het voorval met de Slim Jim, een soort reep. Ik was samen met een vriend en omdat we geen geld hadden, jatte ik een Slim Jim uit een snoepwinkel. De eigenaar belde mijn moeder op. Ik kan me de straf niet herinneren, maar het jatten van Slim Jims uit een winkel was geen normaal gedrag voor een zesjarige jongen in Grand Rapids.

In juni 1968 trouwde mijn moeder met Scott St. John. Ik moest de ring dragen en tijdens de receptie kreeg in een paarse Stingray-fiets. Dat vond ik geweldig en ik vond die fantastische fiets met zijwieltjes een soort compensatie voor hun huwelijk.

In deze periode heb ik mijn vader weinig gezien, omdat hij naar Londen was vertrokken en hippie was geworden. Maar ik ontving regelmatig pakjes uit Engeland vol T-shirts en kralenkettingen. Hij schreef me lange brieven waarin hij schreef over Jimi Hendrix en Led Zeppelin en over al die andere bands die hij zag en over hoe geweldig de Engelse meisjes waren. Ik had het gevoel dat mijn vader een soort psychedelische Disney-reis rond de wereld maakte, terwijl ik vastzat in Sneeuwvlok, Niemandstad, VS. Ik wist dat deze sprookjesachtige dingen zich in de wereld afspeelden en dat mijn vader daar op de een of andere manier de sleutel voor was. Maar ik genoot er ook van, vooral achteraf gezien, dat ik in een rustigere sfeer kon opgroeien.

Die zomer was ik een paar weken in Californië bij mijn vader, die inmiddels uit Londen was teruggekomen. Hij had een appartement op Hildale in West Hollywood, maar we brachten heel veel tijd door in Topanga Canyon waar zijn vriendin Conny een huis bezat. Conny was een geweldig mens met een enorme bos golvend rood haar, een albasten huid, en zo mooi en zo gek als maar kon. Naast Conny waren alle vrienden van mijn vader van die typische hippies vol drugs. Een ervan was David Weaver, een grote man die constant praatte, met het haar tot op de schouders, een enorme krulsnor en van die Californische hippiekleren aan (maar niet zo stijlvol als die van mijn vader). Hij was een woeste vechtersbaas die kon vechten als een leeuw. De andere hoek van mijn vaders driehoek was Alan Bashara, een Vietnamveteraan met een enorm afro-kapsel en een grote, warrige snor. Bashara was geen macho, woeste hippie; hij was meer de Georgie Jessel van de groep die non-stop grappig probeerde te doen. David, de zelfverzekerde, woeste vechtersbaas; mijn vader, de creatieve, intellectuele romanticus; en Alan, de komiek, was een prima stel samen en ze hadden geen gebrek aan

vrouwen, geld, drugs en lol. Deze kerels waren continu aan het feesten.

Weaver en Bashara bezaten een huis bij Connie in de buurt en ze hadden een vrij grote marihuanahandel buiten Topanga Canyon. Toen ik daar de eerste keer kwam, had ik dit niet door; het enige wat ik zag, was een groot aantal mensen dat continu marihuana zat te roken. Maar toen ik de kamer binnenliep, zat Weaver daar stapels geld te tellen. Ik begreep wel dat het een ernstige zaak was. Ik dacht: 'Oké, ik weet eigenlijk niet of ik hier wel wil zijn, omdat ze zitten te rekenen,' en dus liep ik de kamer ernaast binnen waar een bergje marihuana op een hoge stapel kleden lag. Connie kwam me steeds maar halen en nam me mee naar de canyon om te spelen. Steeds hoorde ik: 'Ga deze kamer niet in! Ga die kamer niet in! Let op en zorg ervoor dat niemand binnenkomt!' Er was altijd een soort spanning, we vroegen ons altijd af of we dingen deden waarop men ons kon betrappen, iets waarover een kind zich zorgen moest maken, maar tegelijkertijd had je het gevoel van: 'Hmm, wat gebeurt daar eigenlijk? Hoe komen die kerels aan zo veel geld? Wat doen al die mooie meiden hier?'

Ik weet nog dat ik me een beetje zorgen maakte over mijn vader. Op een bepaald moment waren een paar vrienden van hem aan het verhuizen en ze stouwden al hun spullen in een grote open vrachtwagen. Mijn vader sprong er bovenop en reed mee, boven op een matras die een beetje schuin over de andere spullen hing. We reden weg en denderden de bergweggetjes af. Ik keek naar mijn vader die zich maar net aan die matras kon vasthouden en riep steeds: 'Papa, val er niet af!'

'Ach, maak je geen zorgen,' zei hij, maar dat deed ik wel. Dat was het begin van een trend, want nog jarenlang was ik bang dat mijn vader dood zou gaan.

Maar ik weet ook nog dat we veel plezier hadden. Mijn vader en Connie en Weaver en Bashara gingen vaak met zijn allen naar de Corral, een kleine westernbar midden in Topanga Canyon waar Linda Ronstadt en de Eagles en Neil Young regelmatig optraden. Ik ging dan met de volwassenen mee en was het enige kind tussen het publiek. Iedereen was dan dronken en high, maar ik was dan op de dansvloer te vinden en danste me suf.

Toen ik terug was in Michigan, was er niet veel veranderd. In de eerste klas gebeurde er niet veel. Overdag werkte mijn moeder als secretaresse op een advocatenkantoor en na schooltijd had ik een

oppas. Maar mijn leven veranderde op een positieve manier in het najaar van 1969, toen we naar Paris Street verhuisden. We hadden steeds in een vrij arm blank gedeelte van de stad gewoond, met veel flats en barakken, maar Paris Street leek wel iets uit een schilderij van Norman Rockwell. Vrijstaande woningen, geschoren grasvelden en keurige, schone garages. Inmiddels was Scott meestal afwezig, maar hij was lang genoeg gebleven om mijn moeder zwanger te maken.

Opeens waren er drie verschillende mooie tienermeisjes die na schooltijd voor me zorgden. Op zevenjarige leeftijd was ik nog een beetje te jong om verliefd te worden, maar ik aanbad deze meisjes alsof ze zusjes van me waren, en bewonderde hun schoonheid en hun ontluikende vrouwzijn. Ik was het liefst bij hen in de buurt, of we nu tv keken, in het zwembad zwommen of wandelingen in de omgeving maakten. Door hen leerde ik Plaster Creek kennen; dit zou de komende vijf jaar het toevluchtsoord voor mij en mijn vrienden zijn. Daar kon ik in de bossen verdwijnen en boten bouwen en rivierkreeften vangen en vanaf bruggen in het water springen. De verhuizing naar die buurt, waar alles prettiger leek en waar bloemen bloeiden, was dus geweldig.

Ik vond zelfs de school plezierig. Mijn vorige school was donker en somber en akelig, maar Brookside Elementary was een vrolijk uitzierend gebouw met schitterende terreinen en sportvelden eromheen die langs Plaster Creek lagen. Ik was niet zo rijk als mijn klasgenoten, omdat we na de geboorte van mijn zusje Julie in de bijstand zaten. Ik droeg daarom afdankertjes die we via de plaatselijke liefdadigheidsverenigingen kregen, plus een van de T-shirts die ik af en toe van mijn vader kreeg met teksten als 'Liverpool Rules'. Ik had eerst helemaal niet door dat we in de bijstand zaten. Pas een jaar later waren we bij de kruidenier waar alle andere mensen contant betaalden, maar mijn moeder betaalde voor haar boodschappen met een soort Monopoly-geld.

Zij vond het erg om in de bijstand te zitten, maar mij kon het niet veel schelen. Dat ik bij een alleenstaande ouder woonde, terwijl mijn vrienden een vader en een moeder hadden, maakte me niet jaloers. Mijn moeder en ik hadden het in feite heel fijn samen en toen Julie was geboren, vond ik het geweldig om een klein zusje te hebben. Ik gedroeg me heel beschermend ten opzichte van haar, tot ik haar een paar jaar later begon te pesten. Toen ik in de derde klas zat, kreeg ik grondig de pest aan de schoolleiding. Altijd als er iets

aan de hand was – als er iets was gestolen, als er iets stuk was, als een kind was geslagen – stuurden ze mij daar altijd voor de klas uit. Ik was waarschijnlijk voor zo'n negentig procent verantwoordelijk voor al dat gedoe, maar ik werd al snel een geroutineerde leugenaar en een bedrieger en een oplichter, waardoor ik me meestal wel uit de problemen kon kletsen. Ik was dus verbitterd en kreeg van die idiote ideeën, bijvoorbeeld: 'Hoe zou het zijn als we de ijzeren ringen die naast de schommels hangen er afhalen en ze als een lasso door het grote raam van de school gooien?' Mijn beste vriend, Joe Walters, en ik slopen 's nachts een keer het huis uit om dat te doen. Toen de politie kwam, renden we snel naar Plaster Creek en werden nooit gepakt. (Vele jaren later heb ik anoniem een postwissel aan Brookside gestuurd om de schade te vergoeden.)

Mijn problemen met autoriteiten werden erger toen ik ouder werd. Ik kon de schoolleiding niet uitstaan en zij mij niet. Tot de vijfde klas was ik dol geweest op mijn leraren. Dat waren allemaal vrouwen die aardig en vriendelijk waren en ik denk dat ze zagen dat ik graag wilde leren en dat ik bereid was meer te doen dan van me werd gevraagd. Maar vanaf de vijfde klas joeg ik alle leraren tegen me in het harnas, zelfs als ze geweldig waren.

Er was in die periode geen man in mijn leven die mijn antisociale gedrag kon inperken. (Alsof welke man dan ook dat had kunnen doen.) Toen mijn zusje Julie een maand of drie was, postte de politie bij ons huis om Scott te vinden omdat hij gestolen creditcards had gebruikt. Op een avond kwamen ze langs en mijn moeder stuurde me naar de burens omdat ze haar wilden ondervragen. Weken later kwam Scott weer opdagen en rende woedend het huis in. Hij had ontdekt dat iemand mijn moeder had opgebeld en haar had verteld dat hij haar had bedrogen; daarom rende hij naar de telefoon in de woonkamer en trok hem uit de wand.

Ik liep hem steeds achterna, omdat mijn moeder doodsbenuwd was en ik daar niet van gediend was. Hij wilde mijn kamer binnengaan om mijn telefoon te pakken, maar ik wierp me ervoor. Ik denk niet dat ik veel succes had, maar ik was bereid met hem te vechten en alle technieken toe te passen die hij me jaren geleden had geleerd. Uiteindelijk stuurde mijn moeder me weg om de burens op te halen en daarna was hij dus niet meer welkom in ons huis.

Toch slaagde hij er een jaar later weer in om zich met mijn moeder te verzoenen. Ze vloog samen met Julie naar Chicago, maar hij kwam nooit aan op de afgesproken plek; de politie had hem opge-

pakt. Ze had geen geld om terug naar huis te gaan, maar de luchtvaartmaatschappij was zo vriendelijk om haar gratis terug te vliegen. We gingen bij hem op bezoek in een superbeveiligde gevangenis met een streng regime en ik vond dat zowel fascinerend als verontrustend. Op weg naar huis zei mijn moeder: 'Dat was de eerste en de laatste keer,' en kort daarna scheidde ze van hem. Gelukkig werkte ze toen voor een advocatenkantoor waardoor het haar niets kostte.

Ondertussen ging ik mijn vader steeds meer bewonderen. Ik kon nooit wachten op die twee weken elke zomer waarin ik naar Californië vloog en weer bij hem was. Hij woonde nog steeds op de bovenste verdieping van een duplexwoning in Hilldale. Elke ochtend werd ik vroeg wakker, maar mijn vader bleef na een lange nacht feesten altijd tot een uur of twee slapen. Ik moest daarom iets bedenken om het eerste deel van de dag door te komen. Dan liep ik de flat door om te kijken wat ik kon lezen en tijdens een van mijn zoektochten vond ik zijn enorme verzameling tijdschriften, *Penthouse* en *Playboy*. Die verslond ik; ik las zelfs de artikelen. Ik had er geen idee van dat ik 'vieze' blaadjes las of dat ze op de een of andere manier verboden waren, want hij zou nooit zeggen: 'O mijn god, wat doe je dáármee?' Hij zou eerder naar me toekomen, even kijken naar wat ik aan het doen was en dan iets zeggen als: 'Vind je die vrouw niet ongelooflijk sexy?' Hij was altijd bereid me als een volwassene te behandelen, daarom praatte hij frank en vrij over de vrouwelijke geslachtsdelen en wat ik zou kunnen verwachten als ik er eens mee in contact zou komen.

Zijn slaapkamer was aan de achterkant van het huis waar een boom stond, en ik weet nog dat hij me een keer zijn 'tijdige alarmsysteem' en ontsnappingsplan uitlegde. Als de politie hem ooit zou willen ophalen, dan moest ik ze bij de voordeur bezighouden, zodat hij uit zijn slaapkamerraam kon klimmen. Hij kon zich dan via de boom op het dak van de garage laten zakken en dan op de grond springen; daarna wilde hij achter de garage langs naar het flatgebouw lopen en vervolgens naar de straat ernaast. Dat bracht mij als achtjarige in hevige verwarring. 'Kunnen we niet gewoon geen politie aan de voordeur krijgen?' Maar hij vertelde me dat hij een paar jaar daarvoor was opgepakt wegens bezit van marihuana én dat de politie hem een keer een pak slaag had gegeven omdat hij lang haar had. Daar werd ik doodsbenuwd van. Ik wilde helemaal niet dat mijn vader een pak slaag kreeg. Dit alles maakte mijn afkeer van autoriteiten nog sterker.